

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Kateřinou Peroutkovou v právní věci

žalobce: **Ing. P. Š.**, narozený dne X
bytem X

proti

žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č. j. MHMP 2029670/2024/Ško,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2024, č. j. MHMP 2029670/2024/Ško (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým žalovaný k odvolání žalobce změnil text výrokové části a text odůvodnění rozhodnutí Úřadu městské části Praha 6, Odboru vnitřních věcí, Oddělení přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 31. 1. 2024, č. j. MCP6 441541/2023 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), a ve zbytku toto rozhodnutí potvrdil.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když dne 24. 10. 2022 v čase od 20:53 hod. na pozemní komunikaci v lokalitě V. P. Č., P. 6, GPS souřadnice XA, XB bylo při dohledu nad dodržováním pravidel parkování v systému zón placeného stání zadokumentováno porušení povinnosti řídit se údaji na dopravní značce IP 13c (Parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou E13 s textem „PO-PÁ 00-06 a 08-24 h NEBO S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRÁVNĚNÍM OBLAST 6; P6-1153“, kdy tuto povinnost porušil nezjištěný řidič motorového vozidla specifikované registrační značky, jelikož nerespektoval uvedené dopravní značení, zastavil a stál v uvedenou dobu na parkovišti s parkovacím automatem, aniž by uhradil poplatek za parkování, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Žalobci byla za spáchání tohoto přestupku uložena pokuta ve výši 1 500 Kč.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce v žalobě nejprve upozornil, že žalovaný v napadeném rozhodnutí užíval výraz „parkovat“, který ale na rozdíl o výrazů „zastavit“ a „stát“ v zákoně o silničním provozu není definován. Poukázal na to, že v řízení namítal, že v daném případě nebylo stání vozidla tak, jak je definováno v § 2 písm. n) zákona o silničním provozu, dostatečně prokázáno, když od počátku správního řízení tvrdil, že vozidlo, jehož je provozovatelem, na předmětném parkovacím místě nestálo. Žalobce vyslovil nesouhlas s argumentací žalovaného, dle které v projednávaném případě není relevantní, zda vozidlo „zastavilo“ nebo „stálo“ (není směrodatná délka časového úseku, po který bylo vozidlo uvedeno do klidu), neboť dle žalovaného předmětem řízení je přestupek provozovatele vozidla a nikoli řidiče vozidla. Pokud má být jako provozovatel vinen za přestupek řidiče jím provozovaného vozidla, tak je dle žalobce logické, že se přestupek musel stát, avšak ust. § 4 písm. c) zákona dle žalobce porušeno nebylo. Předmětnou úvahu žalovaného označil za vadnou rovněž proto, že v textu prvostupňového rozhodnutí je uvedeno: „zastavil a stál v uvedenou dobu na parkovišti“. Vyslovil názor, že řidič má uhradit parkovné jen v případě, že na daném místě stojí. K citaci z rozsudku Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52, uvedl, že je z ní zřejmé, že povinnost zaplatit parkovné je vázána na stání vozidla. Dále žalobce namítl, že citace předmětného rozsudku NSS dokazuje, že „Parkoviště s parkovacím automatem“ není vyhrazené parkoviště, a tudíž na něm neplatí časové omezení 3 minut. Dle žalobce je na takovém parkovišti možné bez postihu zastavit. Připomněl, že zaparkování (stání) vozidla je přesně tím, co rozporoval a bylo hlavním bodem sporu.
4. Žalobce dále namítal, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s odvolací námitkou, v níž žalobce rozporoval interpretaci a aplikaci rozsudků NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 134/2018-29 a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019-37, provedenou správním orgánem I. stupně. Žalovaný se dle žalobce rovněž nevyjádřil k posouzení, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

řidič vozidla, jehož je žalobce provozovatelem, stál na daném parkovacím místě, ačkoli stání bylo stěžejním bodem argumentace v prvostupňovém rozhodnutí.

5. V další žalobní námitce žalobce namítal, že úřední osoba během ústního jednání zamítla žalobcovu žádost o písemné vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí, čímž bylo porušeno jeho právo dle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). K odkazu žalovaného na nahlížení žalobce do spisu dne 2. 10. 2023 žalobce namítl, že přestupkové řízení bylo v té době v úplně jiné fázi (nebyl ještě ani podán odpor). Rovněž se vymezil proti tomu, že by byl „procesně pasivní“, jak uváděl v napadeném rozhodnutí žalovaný.
6. Ke změně (opravě) prvostupňového rozhodnutí žalobce namítl, že odůvodnění v části o skutkové podstatě přestupku jsou v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí zásadně odlišná. Připomněl, že obě rozhodnutí tvoří jeden celek, a tudíž je výsledné rozhodnutí logicky nekonzistentní. Uvedl, že pokud by správní orgán I. stupně přijal argumentaci žalovaného za svou, vedlo by ho to k jinému rozhodnutí. Namítl proto, že byl připraven o možnost se proti těmto úvahám bránit. Podotkl, že v rámci hospodárnosti řízení by bylo správným rozhodnutím žalovaného dle § 90 odst. 1 písm. a) správního řádu prvostupňové rozhodnutí zrušit a řízení zastavit.
7. Závěrem žaloby žalobce namítl, že napadeným rozhodnutím byly porušeny základní zásady správního řízení, a to konkrétně zásada materiální pravdy, jelikož byl uznán vinným skutkem, aniž by tento byl správním orgánem prokázán. Zdůraznil, že faktem je, že ve 20:53 hod. bylo vozidlo provozované žalobcem zastaveno; nikoli ve 20:52 hod., ani následně ve 20:54 hod. Tento časový okamžik tak dle žalobce sám o sobě neprokazuje porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Uvedl, že právě z důvodů prokazování přestupků týkajících se stání vozidel, je běžné, že automatizovaný technický prostředek projíždí stejnou oblast dvakrát v krátkých časových intervalech. Dle žalobce tomu tak nepochybně bylo i v tomto případě. Uzavřel, že předmětné vozidlo na místě skutečně nestálo a že primární přestupek se nestal.
8. Navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. Žalovaný k námitce, že v řízení nebylo prokázáno, že by předmětné vozidlo v daném místě stálo, odkázal na odůvodnění obou správních rozhodnutí a dále na rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2022, č. j. 8 As 8/2020-40, a rozsudek zdejšího soudu ze dne 6. 1. 2023, č. j. 4A 4/2021-90. Uvedl, že ze správního spisu vyplývá, že u vozidla se v době kontroly nikdo nepohyboval, nenastupoval, nevystupoval, nic nenakládal ani nevykládal, v blízkosti vozidla se nevyskytoval žádný náklad, vozidlo nebylo nijak viditelně označeno, světla byla vypnuta a absentovala výstražná signalizace. Dle žalovaného tak nelze konstatovat, že se jednalo o pouhé zastavení, a ani žalobce v tomto směru nic neuvedl. Uvedl, že správní orgán I. stupně konstatoval, že v projednávaném případě se jednalo o „stání“ motorového vozidla, když z fotografií založených ve spise nevyplývá, že by se jednalo o „zastavení“. Připomněl, že se v napadeném rozhodnutí detailně zabýval skutečností, že parkovné nebylo uhrazeno, což vyplývá z centrálního informačního systému parkovacích zón (CIS), a rovněž významem dopravních značek IP 13c. Měl za to, že bylo prokázáno, že v posuzovaném případě nezjištěný řidič umístil vozidlo na

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

placeném parkovišti bez uhrazeného parkovného, od vozidla se vzdálil, aniž by uplatnil opatření, z něž by byla patrná neprodlenost zastavení, která nevyplývala ani z jiných skutečností. Jednalo se tak dle žalovaného nepochybně o stání ve smyslu § 2 písm. n) zákona o silničním provozu.

10. Dále žalovaný uvedl, že žalobce jakožto provozovatel vozidla nereagoval na výzvu správního orgánu I. stupně, kdy mohl sdělit osobu řidiče, která měla vozidla v daném místě zaparkovat, kdy řidič tak mohl v řízení s ním vedeným uplatňovat argument, že se nejednalo o „stání“ vozidla. Žalobce ale tuto námitku uplatnil až v řízení o přestupku provozovatele motorového vozidla, přičemž i v žalobě uplatnil námitky z pozice řidiče motorového vozidla. V této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35.
11. K námitce porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se touto námitkou již zabýval se závěrem, že právo vyjádřit se k věci žalobci upřeno nebylo. Zdůraznil, že žalobce byl o svých právech poučen opakovaně, jak vyplývá ze spisu.
12. K námitce, že se žalovaný nevyjádřil k odvolací námitce ohledně nesprávné interpretace judikatury NSS, žalovaný odkázal na str. 8 napadeného rozhodnutí, kde se touto odvolací námitkou zabýval.
13. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.

IV. Replika žalobce

14. Žalobce v replice k argumentaci žalovaného, že mohl sdělit osobu řidiče, který by mohl uplatňovat argument, že se nejednalo o stání vozidla, uvedl, že i tvrzení provozovatele, že se nejednalo o „stání“, má svou váhu. Toto tvrzení je jen popřením samotného primárního přestupku. Podotkl, že odpovědnost provozovatele vozidla neslouží k tomu, aby si správní orgány ulehčovaly práci při dokazování přestupků.
15. Ke skutkové podstatě samotného primárního přestupku uvedl, že žalovaný se nyní ztotožnil s argumentací správního orgánu I. stupně, kterou doplnil tvrzeními o tom, že se u vozidla v době kontroly nikdo nepohyboval, nenastupoval atd. Dle žalobce je pochopitelné, že v průběhu průjezdu monitorovacího vozidla osoby před vozem ustoupí a umožní jeho průjezd, přičemž v takovém případě nebudou řešit, jestli se vejdou do zorného pole kamery, nebo ne. Uvedl, že si je vědom, že jen těžko může jednoznačně dokázat „zastavení“. Namítl, že má k dispozici tyto nepřímé důkazy: I) vozidlo je zachyceno jen v rozmezí několika vteřin; II) okolí vozidla není dostatečně zdokumentováno; a III) nebyl zaplacen parkovací poplatek (kdyby zaplacen byl, tak by to vyjadřovalo úmysl na daném místě stát). Dále uvedl, že pominou-li se krajní případy jako „nouzové zastavení“ nebo „zastavení vozidla nezávislé na vůli řidiče“, z logiky věci plyne, že vozidlo na daném místě buď zastavilo, nebo stálo. Dle žalobce to ovšem neznamená, že pokud se neprokáže jedno, automaticky je dokázáno to druhé. Naopak, správní orgány musí dokázat, že se jedná o „stání“ a že se spolehlivě nejednalo o „zastavení“. Důrazně pak odmítl, že není směrodatné, jak dlouho se vozidlo na daném místě nacházelo, neboť to je nejdůležitější důkaz, který vždy policie zaznamenává.
16. Ohledně porušení § 36 správního řádu uvedl, že z formulace jeho žádosti je zřejmé, že měl zájem nejen o lhůtu, ale plánoval také samotné písemné vyjádření. Na straně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

správního orgánu pak předpokládal jistou profesionalitu a nápomoc. Dále uvedl, že bylo logické předpokládat, že správní orgán I. stupně plánoval vydat rozhodnutí bez čekání na žalobcovo vyjádření; dalo se očekávat, že tak učiní bez zbytečného odkladu. Nelze mu tak vyčítat, že nestihl zaslat vyjádření před vydáním prvostupňového rozhodnutí.

17. Setrval proto na všech bodech podané žaloby.

V. Obsah správního spisu

18. Ze správního spisu soud zjistil, že správní řízení bylo vedeno pro následující skutek: dne 24. 10. 2022 v 20:53 hod. nezjištěný řidič motorového vozidla specifikované registrační značky neoprávněně parkoval, resp. nerespektoval dále uvedené dopravní značení a zastavil a stál na pozemní komunikaci v lokalitě V. P. Č., Praha 6, GPS XA, XB, kde je vyhrazena zóna placeného stání, označená dopravní značkou č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou s textem „PO-PÁ 00-06 a 08-24h nebo s platným parkovacím oprávněním, oblast 6; P6-1153“, aniž by uhradil poplatek za parkování, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a současně se dopustil přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona. Přestupek byl zjištěn automatizovaným měřícím systémem určeným pro monitoring dodržování pravidel silničního provozu a platnosti oprávnění k parkování v rámci systému zón placeného stání hlavního města Prahy. K uvedenému je ve správním spise založeno Oznámení o podezření ze spáchání přestupku Městské policie hl. m. Prahy ze dne 2. 11. 2022, společně s fotodokumentací.
19. Žalobce byl ohledně přestupku vyzván, aby uhradil určitou částku, příp. aby sdělil přesné údaje o totožnosti řidiče motorového vozidla v době spáchání přestupku. Žalobce na tuto výzvu nijak nereagoval. Věc přestupku řidiče vozidla byla následně odložena usnesením ze dne 13. 9. 2023, č. j. MCP6 329704/2023.
20. Příkazem ze dne 13. 9. 2023, č. j. MCP6 329712/2023 byl žalobce jakožto provozovatel předmětného motorového vozidla uznán vinným z přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu z důvodu porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení. Proti příkazu podal žalobce odpor.
21. Následně správní orgán I. stupně dne 30. 10. 2023 žalobci oznámil pokračování v řízení o přestupku a současně jej na den 24. 11. 2023 předvolal k ústnímu jednání. Průběh ústního jednání je zaznamenán v protokolu č. j. MCP6 419137/2023. Žalobce během ústního jednání mimo jiné uvedl, že není prokázáno, že řidič nerespektoval uvedené dopravní značení; že z předložených fotografií není prokazatelné, že vozidlo na zmíněném místě stálo. Závěrem žalobce požádal o lhůtu, aby se mohl písemně k uvedené věci vyjádřit a seznámit se spisem a argumentací z ústního jednání. Správní orgán I. stupně na to odpověděl, že žalobci žádnou lhůtu neposkytne, neboť ten měl dost času se seznámit se spisem, byla mu poskytnuta kopie spisu a ústní jednání bylo nařízeno právě za účelem, aby se mohl řádně vyjádřit ke všem skutečnostem a na to mu byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba.
22. Prvostupňovým rozhodnutím ze dne 31. 1. 2024 byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při užití

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč. Správní orgán I. stupně v odůvodnění tohoto rozhodnutí uvedl, že přestupek byl prokazatelně zjištěn v rámci monitoringu dodržování silničních pravidel a platnosti oprávnění k parkování v systému zón placeného stání a byl řádně zdokumentován. Odkázal na rozsudek NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 314/2018-29 a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019-37, s tím, že na fotografii předmětného stojícího motorového vozidla dne 24. 10. 2022 v 20:53 hod. není patrné, že by docházelo k naložení nebo složení nákladu, popř. k nastoupení nebo vystoupení osob. Vozidlo nemá rozsvícená světla, všechny dveře jsou zavřené a ani v blízkém okolí není patrná žádná osoba, ani náklad, který by měl být naložen, nebo složen. Uvedl, že žalobce neuváděl žádné okolnosti, ze kterých by mohl správní orgán usuzovat, že se jedná pouze o zastavení vozidla, a nikoliv o stání. Uvedl, že je bezpečně přesvědčen, že se jedná o stání motorového vozidla a že přestupek je bezpochyby prokázán.

23. Žalobce podal proti tomuto rozhodnutí dne 25. 2. 2024 odvolání, které dne 20. 3. 2024 doplnil. V odvolání žalobce uplatnil obdobné námitky jako v podané žalobě.
24. Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 10. 12. 2024 bylo prvostupňové rozhodnutí změněno ve výrokové části tak, že původní znění textu: „*Úřad městské části Praha 6, Odbor vnitřních věcí (dále též jen „správní orgán“), příslušný k projednávání přestupků podle ust. § 124 odst. 5 písm. j) zákona č. 361/2000 Sb., ...*“ bylo změněno na: „*Úřad městské části Praha 6, Odbor vnitřních věcí (dále též jen „správní orgán“), příslušný k projednávání přestupků podle ust. § 124 odst. 5 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., ...*“; a v odůvodnění tak, že původní znění textu: „*jehož nezjištěný řidič porušil ust. § 27 odst. 1 písm. o), nebo § 4 písm. c) zákona o silničním provozu...*“ bylo změněno na: „*jehož nezjištěný řidič porušil ust. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu...*“ (pozn. soudu: zvýraznění provedl žalovaný). Ve zbytku pak bylo prvostupňové rozhodnutí potvrzeno.
25. V odůvodnění tohoto rozhodnutí se žalovaný nejprve zabýval splněním podmínek pro zahájení řízení o přestupku žalobce, jakožto provozovatele vozidla, vůči němuž je uplatňována odpovědnost za porušení povinností (nezjištěného) řidiče, přičemž pochybení nezjistil. V této souvislosti citoval z rozsudků NSS ze dne 19. 5. 2021, č. j. 6 As 49/2021-20, ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 26/2016-45, a ze dne 24. 5. 2017, č. j. 3 As 114/2016-46.
26. Dále žalovaný uvedl, že v řízení nevznikly žádné pochybnosti o konkrétním vozidle, kterým byl přestupek spáchán, ani o tom, kdo byl jeho provozovatelem v době, kde ke spáchání přestupku došlo. Shrnl rovněž nejdůležitější podklady pro vydání rozhodnutí: oznámení Městské policie hl. m. o podezření ze spáchání přestupku, fotodokumentace pořízená automatizovaným technickým prostředkem (zachycující jak předmětné vozidlo, stojící v předmětné době v předmětném parkovacím úseku P6-1153 ulice V. P. Č. v P. 6, tak zde umístěnou svislou dopravní značku č. IP 13c, doplněnou dodatkovými tabulkami), plánek předmětného parkovacího úseku P6-1153 s vyznačením pozice stojícího motorového vozidla, výzva provozovateli vozidla k uhrazení určené částky či k případnému sdělení totožnosti řidiče uvedeného vozidla v době spáchání přestupku, výpis z centrálního informačního systému parkovacích zón (CIS) a karta předmětného motorového vozidla.

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

27. K námitkám žalobce, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, že se nejednalo o stání, že správní orgán I. stupně neprokázal časový úsek, v jehož rámci by bylo možno určit, zda se v tomto případě jedná o zastavení nebo stání vozidla, žalovaný uvedl, že je považuje za liché, neboť v daném případě nebylo žalobci kladeno za vinu porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích pro neoprávněné zastavení nebo stání vozidla na pozemní komunikaci, resp. pro samotné porušení § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. povinnosti řídit se dopravními značkami, ale spáchání přestupku, kterého se jako provozovatel vozidla dopustil tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 téhož zákona nezajistil, aby při jeho užití na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče. Ohledně určení odpovědnosti provozovatele vozidla dle žalovaného není směrodatná délka časového úseku, po který bylo vozidlo uvedeno do klidu, tedy ani to, zda se jednalo o „stání“ či „zastavení“ vozidla.
28. Dále uvedl, že dopravní značka č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ označuje placené parkoviště, a řidič se musí údajně na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (hodinách) řídit. K tomu odkázal na rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2018, č. j. 8 As 24/2018-52. V případě této značky jsou podmínky pro parkování, oproti případům, kdy dochází k nerespektování dopravní značky č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“, která označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel, určeny odlišně. V místě dopravní značky č. IP 12 je dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu řidičům, pro které není parkoviště vyhrazeno, dovoleno zastavení a stání, které nepřekročí dobu 3 minut při splnění dalších podmínek. V této souvislosti žalovaný z podkladů pro vydání rozhodnutí dospěl k závěru, že zákaz parkování bez platného parkovacího oprávnění či úhrady parkovného byl na předmětném placeném parkovišti stanoven ve dnech od pondělí do pátku od 00-06 a 08-24 hodin a vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, bylo na placeném parkovišti v uvedeném místě zaparkováno v pondělí ve 20:53 hod. bez platného parkovacího oprávnění a bez úhrady parkovného, což ostatně žalobce nerozporoval.
29. K námitce, dle které citace z rozsudků NSS učiněné správním orgánem I. stupně jsou vytržené z kontextu a týkají se jiných situací, žalovaný uvedl, ji nepovažuje za důvodnou. Poukázal na to, že v obou rozsudcích se NSS zabýval mimo jiné posouzením otázky, zda se správním orgánům dostatečně podařilo prokázat naplnění znaků skutkové podstaty přestupků provozovatelů motorových vozidel spočívajících v tom, že nezajistili, aby při užití jimi provozovaných vozidel byly dodrženy zákazy „stání“, a to ve vztahu k tvrzení stěžovatelů o možném naplnění znaků „zastavení“ ve smyslu zákona o silničním provozu. Žalovaný tuto citaci, ke které došlo v rámci vypořádání námítky žalobce při ústním jednání, že se nejednalo o stání vozidla, aproboval.
30. K námitce ohledně porušení § 36 odst. 3 správního řádu žalovaný odkázal na rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2019, č. j. 1 As 322/2018-25 a ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243. Zmínil, že dne 2. 10. 2023 se žalobce dostavil na pracoviště správního orgánu I. stupně, kde nahlédl do předmětného spisu, na obrazovce počítače oprávněné úřední osoby zhlédl fotografie, které jsou součástí spisu, a byla mu předána i kopie spisu. V rámci Oznámení o pokračování v řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání byl žalobce poučen o tom, že mu v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu bude po provedení důkazů dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dle žalovaného tedy byl žalobce na své právo výslovně upozorněn, přičemž nelze opomenout, že žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

již všechny podklady pro vydání rozhodnutí znal (dne 2. 10. 2023 si převzal kopii spisu). Správní orgán I. stupně pak spis o žádné nové důkazní prostředky nedoplňoval. Proto žalovaný dospěl k závěru, že žalobce se při ústním jednáním k podkladům pro rozhodnutí vyjádřit mohl a že tak neučinil, lze přičíst na vrub jen jeho procesní pasivitu.

31. Dále uvedl, že byly zjištěny důvody pro provedení změny prvostupňového rozhodnutí v jeho výrokové části, spočívající ve změně chybně uvedeného písmena zákonného ustanovení určujícího druh správního orgánu, který projednává přestupky podle zákona o silničním provozu, a pro provedení změny v odůvodnění tohoto rozhodnutí u skutkového jednání, jelikož z oznámení o podezření ze spáchání přestupku ani z důkazních prostředků, především fotodokumentace, porušení § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu nevyplývalo. Žalovaný dále doplnil část odůvodnění prvostupňového rozhodnutí týkající se naplnění materiálního znaku projednávaného přestupku provozovatele vozidla, neboť tímto aspektem se správní orgán I. stupně nezabýval. Žalovaný proto uvedl, že v projednávané věci byl naplněn také materiální znak přestupku, neboť žalobce, jakožto provozovatel předmětného vozidla, porušil zájem chráněný zákonem, v daném případě chráněný zájem organizace dopravy na určitém území a individuální zájem těch, kteří splnili podmínky pro parkování na vymezených částech místních komunikací, aby příslušná vyhrazená místa sloužila právě jim. Dále žalovaný doplnil úvahu správního orgánu I. stupně ohledně výše uložené sankce. Závěrem odkázal na judikaturu NSS týkající se náprav pochybení správního orgánu I. stupně v odvolacím řízení postupem podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu.

VI. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

32. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s.ř.s.“), a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu ke dni vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
33. Soud ve věci samé rozhodl bez jednání dle § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení s projednáním a rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasili.
34. Podle § 2 písm. n) zákona o silničním provozu *pro účely tohoto zákona stát znamená uvést vozidlo do klidu nad dobu dovolenou pro zastavení.*
35. Podle § 2 písm. o) téhož zákona *pro účely tohoto zákona zastavit znamená uvést vozidlo do klidu na dobu nezbytně nutnou k neprodlenému nastoupení nebo vystoupení přepravovaných osob anebo k neprodlenému naložení nebo složení nákladu.*
36. Podle § 4 písm. c) téhož zákona *při účasti na provozu na pozemních komunikacích je každý povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace.*
37. Podle § 10 odst. 3 téhož zákona *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
38. Podle § 27 odst. 1 písm. o) téhož zákona *řidič nesmí zastavit a stát na vyhrazeném parkovišti, nejde-li o vozidlo, pro které je parkoviště vyhrazeno; to neplatí, jde-li o zastavení*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohroží ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno.

39. Podle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.
40. Podle § 125f odst. 1 téhož zákona provozovatel vozidla se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 10 odst. 3 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.
41. Podle § 125f odst. 2 téhož zákona provozovatel vozidla za přestupek podle odstavce 1 odpovídá, pokud
 - a) porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání,
 - b) porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle tohoto zákona a
 - c) porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu.
42. Podle přílohy č. 5 vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 294/2015 Sb.“), značka č. IP 12 „Vyhrazené parkoviště“ označuje místo, kde je dovoleno zastavení a stání pouze některých vozidel. Údaje o tom, pro koho je parkoviště vyhrazeno (např. název organizace, státní poznávací značka, symbol zařízení) a popřípadě v jaké době, jsou uvedeny na dodatkové tabulce a mohou být uvedeny i na značce místo nápisu. Mimo dobu, po kterou je parkoviště vyhrazeno, smějí na takto označeném místě zastavit a stát i řidiči jiných vozidel, pokud není stanoveno jinak.
43. Tamtéž značka č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ označuje placené parkoviště. Řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách).
44. Podle § 36 odst. 3 věta první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
45. Soud se nejprve zabýval procesní námitkou žalobce spočívající v porušení jeho práva dle § 36 odst. 3 správního řádu.
46. Z rozsudku NSS ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, č. 2073/2010 Sb. NSS, plyne, že účastník řízení má být o právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí poučen tak, aby věděl, kdy budou všechny podklady shromážděny ve spisu. Účelem seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí je „právě možnost účastníka seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován“. Předpokladem užití § 36 odst. 3 správního řádu po skončení ústního jednání je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny důkazy, o nichž účastník neví (srov. již citovaný rozsudek NSS sp. zn. 8 Afs 21/2009,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

anebo rozsudek ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1 As 85/2013-51, bod 30). Judikatura vychází z teze, že právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí patří mezi stěžejní procesní práva účastníka správního řízení; na ústavní rovině je garantováno článkem 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (rozsudek NSS ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011-101, bod 24). Judikatura správních soudů rovněž důsledně chrání účastníky, jejichž práva na seznámení se spisem byla skutečně porušena (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015-44, č. 3408/2016 Sb. NSS, body 26-36).

47. V daném případě ze správního spisu vyplývá, že žalobce byl dne 2. 10. 2023, tj. v mezidobí mezi vydáním příkazu a podáním odporu, nahlížel do spisu ve smyslu § 38 odst. 1 správního řádu s tím, že byla učiněna kopie spisu, která mu byla předána, a dále mu byla zobrazena kompletní sada fotografií z digitálního spisu na monitoru oprávněné úřední osoby (srov. úřední záznam ze dne 10. 10. 2023, č. j. MCP6 360646/2023). Žalobce byl poté předvolán k ústnímu jednání (dne 30. 10. 2023, pod č. j. MCP6 390050/2023) na den 24. 11. 2023. V předvolání je uvedeno, že v den nařízeného ústního jednání bude proveden důkaz fotodokumentací přiloženou k Oznámení o podezření ze spáchání přestupku a předložením listinných dokumentů týkajících se projednávaného přestupku v rozsahu, v jakém budou tyto dokumenty k přestupku evidovány v den a čas konání ústního jednání. V předvolání byl žalobce poučen o své povinnosti dostavit se k jednání, příp. se bezodkladně řádně omluvit, o možnosti konat jednání v jeho nepřítomnosti, pokud se k němu bez řádné omluvy nedostaví, o právu nahlízet do spisu a především byl poučen o právu seznámit se s podklady a vyjádřit se k nim (§ 36 odst. 3 správního řádu) s tím, že jeho uplatnění mu bude umožněno v den nařízeného ústního jednání po provedení důkazů. Z obsahu spisu dále vyplývá, že v mezidobí mezi předvoláním k ústnímu jednání a dnem konání ústního jednání byl do spisu pouze dne 30. 10. 2023 vložen dokument s názvem „Fotodokumentace“, který obsahuje 3 vytištěné fotografie, na nichž je zachyceno stojící předmětné motorové vozidlo dne 24. 10. 2022 v čase 20:53 hod. na místě P6-1153, V. P. Č., dále detail registrační značky tohoto vozidla a předmětná dopravní značka č. IP 13c; a plánek předmětné parkovací oblasti. S těmito fotografiemi byl žalobce seznámen již dříve, a to v rámci jeho nahlížení do spisu dne 2. 10. 2023. Nic dalšího do spisu založeno nebylo. Během ústního jednání byly jako důkazy provedeny záznam o měření ze dne 24. 10. 2022 a fotodokumentace z téhož dne. Jako podklady pro vydání rozhodnutí byly označeny: Oznámení o podezření ze spáchání přestupku, výzva k uhrazení určené částky provozovateli, usnesení o odložení, odpor proti příkazu, oznámení o zahájení řízení o přestupku a předvolání k ústnímu jednání. Z protokolu o ústním jednání pak dále vyplývá, že žalobce v jeho závěru požádal o lhůtu, aby se mohl písemně vyjádřit k uvedené věci a seznámil se se spisem a s argumentací z ústního jednání, přičemž správní orgán žalobci lhůtu neposkytl, protože byl přesvědčen, že žalobce měl dost času seznámit se se spisem, byla mu poskytnuta kopie spisu a právě ústní jednání bylo nařízeno za tím účelem, aby se žalobce mohl řádně vyjádřit ke všem skutečnostem, na což mu byla poskytnuta dostatečně dlouhá doba.
48. Soud dospěl k závěru, že řízení před správním orgánem I. stupně nebylo stiženo vadou spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu. Dle soudu postup správního orgánu I. stupně nezkrátil žalobce na jeho právu seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Navíc, žalobce ani v odvolacím řízení, ani v řízení před soudem, nijak nespecifikoval, jakou zásadní argumentaci nemohl dle svého názoru uplatnit kvůli tomu, že správní orgán na závěr ústního jednání nevyhověl jeho žádosti o lhůtu pro písemné

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

vyjádření se k věci a seznámení se spisem. V této souvislosti je nutné zdůraznit následující skutečnosti.

49. Zaprvé, žalobce byl již dne 2. 10. 2023, tj. takřka dva měsíce přede dnem konání ústního jednání nahlížet do spisového materiálu a byla mu pořízena kopie spisu. Byť k nahlížení do spisu došlo ještě před zahájením řízení o přestupku žalobce, je nesporné, že od nahlížení žalobce do spisu až do dne ústního jednání byly do spisu založeny pouze písemnosti, které byly žalobci doručovány, a jeho vlastní podání (odpor). Dále byl založen pouze jediný podklad pro vydání rozhodnutí, tedy dokument ze dne 30. 10. 2023 označený „*Fotodokumentace*“, který však obsahoval jen vytištěné fotografie, se kterými byl již žalobce seznámen v rámci svého nahlížení do spisu dne 2. 10. 2023. S tímto konkrétním dokumentem pak byl žalobce seznámen sice až v rámci ústního jednání, jak vyplývá z protokolu o ústním jednání, ale s ohledem na to, že tento obsahoval skutečnosti, které byly žalobci již dříve známy (tj. fotografie), nemohl být pro žalobce překvapivým v tom smyslu, že by mu bránil se k němu v rámci ústního jednání vyjádřit. Nehledě na to, že dle protokolu o ústním jednání žalobce výslovně uvedl, že „*z předložených fotografií není prokazatelné, že vozidlo na zmíněném místě stálo.*“ Je tak zjevné, že žalobci byly fotografie před konáním ústního jednání známy a v rámci jednání se k nim vyjádřil.
50. Zadruhé, žalobce byl výslovně v předvolání k ústnímu jednání poučen o tom, že mu bude během jeho průběhu umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, k čemuž mu v jeho závěru dal správní orgán příležitost. Po konání ústního jednání už pak spisový materiál nebyl v řízení na I. stupni doplněn o další podklady.
51. Nelze pak pominout, že ústní jednání proběhlo dne 24. 11. 2023, ale prvostupňové rozhodnutí bylo vydáno až dne 31. 1. 2024, tj. po více než dvou měsících. Žalobce tak fakticky i v této době měl dostatek prostoru, aby ve smyslu § 36 odst. 1 správního řádu navrhl další důkazy či se dle § 36 odst. 2 téhož zákona k věci vyjádřil. Takovými důkazy, příp. vyjádřeními by se správní orgán I. stupně nepochybně musel ve svém rozhodnutí zabývat, nicméně žalobce těchto svých procesních práv nevyužil.
52. Námitku spočívající v porušení § 36 odst. 3 správního řádu proto soud neshledal důvodnou.
53. Dále se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, za kterou lze označit jednak námitku, že se žalovaný nevyjádřil k odvolací námitce ohledně interpretace rozsudků NSS ze dne 10. 12. 2018, č. j. 6 As 314/2018-29 a ze dne 10. 7. 2020, č. j. 5 As 331/2019-37, provedené správním orgánem I. stupně, ani se nevyjádřil k posouzení, zda řidič předmětného vozidla stál na daném parkovacím místě. K nepřezkoumatelnosti směřovala i námitka, dle které odůvodnění v části o skutkové podstatě přestupku jsou v prvostupňovém a napadeném rozhodnutí zásadně odlišná, což má dle žalobce za následek, že výsledné rozhodnutí je logicky nekonzistentní.
54. Otázkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí se opakovaně zabýval NSS ve své judikatuře. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neuvede-li správní orgán konkrétní důvody, o které své rozhodnutí opírá, a nevypořádá-li se s námitkami a argumentací účastníka řízení (viz rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2006, č. j. 2 As 37/2006-63). Např. v rozsudku ze dne 28. 2. 2017, č. j. 8 As 170/2016-86, NSS uvedl: „*V obecné*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

rovině lze k otázce nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí podotknout, že nevypořádá-li se správní orgán v rozhodnutí o oprávněném prostředku se všemi uplatněnými námitkami, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Z ustálené judikatury správních soudů vyplývá, že z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění obsahuje pouze obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správními, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí (srov. např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 26. 2. 1993, čj. 6 A 48/1992-23, nebo rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2008, čj. 8 Afs 66/2008-71, a ze dne 17. 1. 2013, čj. 1 Afs 92/2012-45).“

55. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí nicméně není projevem nenaplněné představy o tom, jak podrobně by mělo být rozhodnutí odůvodněno. Jedná se o objektivní překážku, která znemožňuje napadené rozhodnutí přezkoumat. Musí být tedy vykládána jako skutečná nemožnost přezkoumat určité rozhodnutí kvůli nemožnosti zjistit v něm jeho obsah nebo důvody, pro které bylo vydáno (srov. např. rozsudky NSS ze dne 16. 6. 2023, č. j. 7 As 113/2022-32, ze dne 8. 11. 2024, č. j. 5 As 200/2023-51, či ze dne 6. 12. 2024, č. j. 10 As 195/2024-33). Zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost tak je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, u nichž pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 9. 2024, č. j. 5 As 341/2022-35, a ze dne 30. 9. 2024, č. j. 6 As 181/2024-29). Soud v této souvislosti rovněž připomíná, že správní orgány nemají povinnost vypořádat se s každou dílčí námitkou a všemi jejími aspekty, pokud proti tvrzení účastníka řízení postaví právní názor, v jehož konkurenci námitky jako celek neobstojí; takový postup shledal ústavně konformním i Ústavní soud (srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, či rozsudky NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 As 221/2014-43, a ze dne 27. 2. 2019, č. j. 8 Afs 267/2017-38).
56. K námitce spočívající v nevypořádání se s odvolací námitkou ohledně interpretace předmětných rozsudků NSS provedené správním orgánem I. stupně soud uvádí, že tento v prvostupňovém rozhodnutí na str. 5 uvedl, že z rozsudku NSS č. j. 6 As 134/2018-29 vyplývá následující: „při zastavení musí být z okolností zřejmé, že jsou naplněny podmínky pro zastavení. To přitom přichází v úvahu v zásadě ve dvou případech: pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v bezprostřední vzdálenosti, nebo pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení (např. nechal lístek s kontaktem na sebe za sklem nebo je u vozidla naklad). Z judikatury nelze dovodit, že by uvedení vozidla do klidu na dobu třiceti minut bylo vždy zastavením (viz NSS č. j. 2 As 159/2016-36)“. Z rozsudku č. j. 5 As 331/2019-37 správní orgán odcitoval tyto závěry: „Žádné takové okolnosti nevyplynou ani ze spisu, když na fotce stojícího vozidla není patrné, že by docházelo k naložení nebo složení nákladu, popř. k nastoupení nebo vystoupení osob. Pokud tedy žádné takové okolnosti zřejmé nebyly, správní orgány neměly důvod podrobně vysvětlovat, proč vyhodnotily parkování vozidla jako stání, a nikoliv jako zastavení. Povinností správních orgánů totiž je odůvodnit svá rozhodnutí tak, aby bylo patrné, proč rozhodly tak, jak je uvedeno ve výrocích jejich rozhodnutí. Nemusí se podrobně vypořádávat se všemi možnostmi, které hypoteticky přicházejí v úvahu.“ Žalobce k těmto rozsudkům a citacím v odvolání uvedl, že se týkají

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jiných situací než té, která je řešena v nyní projednávané věci: v prvním případě se jednalo o kontrolu policejní hlídkou v místě s dopravní značkou č. B 29 (Zákaz stání), ve druhém případě se jednalo o nerespektování dopravního značení č. IZ 8a (Zóna s dopravním omezením) s dodatkovou tabulkou „*stání dovoleno pouze na vyznačených parkovištích*“. Žalovaný k této odvolací námitce v napadeném rozhodnutí na str. 8 uvedl, že tuto citaci správního orgánu shledal v daném případě za přijatelnou, neboť v obou zmíněných rozsudcích se NSS zabýval mimo jiné posouzením otázky, zda se správním orgánům dostatečně podařilo prokázat naplnění znaků skutkové podstaty přestupků provozovatelů motorových vozidel v tom, že nezajistili, aby při užití jimi provozovaných vozidel byly dodrženy zákazy stání, a to ve vztahu k tvrzení stěžovatelů o možném naplnění znaků „*zastavení*“ ve smyslu zákona o silničním provozu.

57. Dle soudu z uvedeného vyplývá, že žalovaný předmětnou odvolací námitku v napadeném rozhodnutí vypořádal. Lze připustit, že v odkazovaných případech bylo řešeno porušení zákazu stání v místech s jiným dopravním značením, než v projednávaném případě (zde se jednalo o dopravní značku č. IP 13c). Nicméně nic nebrání ani správnímu orgánu ani soudu, aby obecné právní závěry NSS přenesl i na věc skutkově odlišnou, což je i případ odkazovaných rozsudků NSS, na které poukázal správní orgán I. stupně. Tuto námitku tak soud neshledal důvodnou.
58. Důvodnou neshledal ani námitku, dle které v napadeném rozhodnutí absentuje stěžejní posouzení toho, zda řidič předmětného vozidla stál na daném parkovacím místě. Žalovaný k této otázce v napadeném rozhodnutí uvedl, že v projednávaném případě není směrodatná délka časového úseku, po který bylo vozidlo uvedeno do klidu, tedy ani to, zda se jednalo o „*stání*“ či „*zastavení*“ vozidla (str. 7 napadeného rozhodnutí), resp. že značka č. IP 13c označuje placené parkoviště a sama o sobě již stanovuje povinnost zaplatit parkovné dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu (tamtéž, společně s odkazem na rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2008, č. j. 8 As 24/2018-52). Dále v napadeném rozhodnutí žalovaný dospěl k závěru, že z podkladů prokazatelně vyplývá, že předmětné vozidlo bylo na placeném parkovišti v uvedeném místě zaparkováno v příslušný den ve 20:53 hod. bez platného parkovacího oprávnění a bez úhrady parkovného (str. 8 napadeného rozhodnutí). Z uvedeného tedy vyplývá, že žalovaný se pro určení odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona (k tomu viz dále) touto otázkou dostatečně a ve svém rozhodnutí ji nepominul.
59. Žalobce poukazoval na logickou nekonzistentnost prvostupňového rozhodnutí ve spojení s rozhodnutím napadeným. Spatřoval ji v tom, že v prvostupňovém rozhodnutí je uvedeno následující: „*obviněný neuvedl žádné okolnosti, ze kterých by mohl správní orgán usuzovat, že se jedná pouze o zastavení vozidla a nikoliv o stání. Z uvedených okolností je správní orgán bezpečně přesvědčen, že v tomto případě se jedná o stání motorového vozidla a že přestupek kladený obviněnému za vinu, je bezpochybně prokázán,*“ (srov. str. 5 prvostupňového rozhodnutí), a zároveň je v napadeném rozhodnutí uvedeno, že „*není v projednávaném případě směrodatná délka časového úseku, po který bylo vozidlo uvedeno do klidu, tedy ani to, zda se jednalo o „stání“ či „zastavení“ vozidla*“ (srov. str. 7 napadeného rozhodnutí).
60. Žalobce správně v žalobě poukázal na to, že na rozhodnutí správního orgánu I. stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu je nezbytné nahlížet jako na jeden celek. Dle soudu je

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně dostatečně podrobné a z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by v něm žalovaný zásadně změnil či dokonce nahrazoval úvahy správního orgánu I. stupně, pouze je upřesnil. Byť žalovaný k příslušné odvolací námitce žalobce uvedl výše uvedený argument, tak dospěl k totožnému závěru jako správní orgán I. stupně, tj. že žalobce jakožto provozovatel předmětného motorového vozidla nezajistil, aby byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, jelikož dne 24. 10. 2022 v čase od 20:53 hod. na pozemní komunikaci v lokalitě V. P. Č., P. 6, GPS souřadnice XA, XB byla nezjištěným řidičem porušena povinnost řídit se údaji na dopravní značce č. IP 13c (Parkoviště s parkovacím automatem) s dodatkovou tabulkou E13 s textem „PO-PÁ 00-06 a 08-24 h NEBO S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRÁVNĚNÍM OBLAST 6; P6-1153“, když tento nerespektoval dopravní značení, zastavil a stál v uvedené dobu na parkovišti s parkovacím automatem, aniž by uhradil poplatek za parkování, čímž porušil § 4 písm. c) zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) téhož zákona.

61. Dle soudu tak nelze dospět k závěru, že pokud by správní orgán I. stupně přijal argumentaci odvolacího orgánu za svou, vedlo by ho to k jinému rozhodnutí, jak uváděl žalobce v podané žalobě, neboť i rozhodnutí žalovaného jakožto odvolacího orgánu vedlo k závěru, že odpovědnost žalobce za předmětný přestupek byla prokázána. Žalovaný nepředestřel žádné nové právní posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný přestupek, pouze svou argumentací reagoval na odvolací námitky žalobce ohledně rozlišování pojmů „stání“ a „zastavení“. Žalobce tak nebyl připraven o možnost brojit proti těmto dílčím úvahám žalovaného, nebyla porušena zásada dvojinstančnosti správního řízení, ani se nejednalo o překvapivé rozhodnutí. Ani tuto žalobní námitku tak soud neshledal důvodnou.
62. K meritu věci soud uvádí, že povahou přestupku provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu se zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, když především vyhodnotil, že tato právní úprava neodporuje ústavnímu pořádku. Pokud jde o přípustnost objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla z hlediska ústavního požadavku splnitelnosti právní povinnosti, Ústavní soud v odst. 60 a 61 nálezu dospěl k závěru, že *„objektivní odpovědnost není nepřipustným ani nijak neobvyklým právním institutem. Jakkoliv lze zásadu, že každý odpovídá jen za své vlastní jednání, považovat za jakési přirozené východisko odpovědnostních právních vztahů, efektivní regulace některých oblastí lidského jednání může v tomto ohledu vyžadovat zvláštní úpravu. Účel objektivní odpovědnosti se pak může lišit v závislosti na předmětu právní úpravy. Zpravidla bude spočívat ve snaze o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi právy a povinnostmi účastníků některých právních vztahů, případně v zjednodušení a zpřehlednění právních vztahů mezi dotčenými subjekty, aby lépe odpovídaly jejich praktickým potřebám. Stanovení objektivní odpovědnosti není vyloučeno ani ve správním právu. Správní delikty, jichž se pachatel dopustí nesplněním povinnosti bez ohledu na zavinění, mají své opodstatnění zejména v případech, kdy je regulován určitý provoz, respektive určitá kvalifikovaná činnost, na niž se může podílet větší počet osob. Není podstatné, jakým způsobem povinný subjekt zajistí splnění určité povinnosti, ale výlučně to, zda došlo nebo nedošlo k jejímu porušení.“*

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

63. V souvislosti se subsidiaritou stíhání správního deliktu provozovatele vozidla (§ 125f odst. 1 zákona o silničním provozu) vůči stíhání příslušného přestupku řidiče vozidla (§ 125f odst. 4, § 125h téhož zákona) Ústavní soud v odst. 67 uvedeného nálezu uvedl: *„Pokud ale dojde k zahájení řízení o uložení pokuty za správní delikt, je tím podle § 125g odst. 1 tohoto zákona – s výjimkou zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla podle jeho § 125f odst. 5 – vyloučeno zahájení řízení o přestupku pro stejné porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích.“* K možnosti liberace provozovatele vozidla Ústavní soud v odst. 75 nálezu podotkl: *„Odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je věcně opodstatněna tím, že právě na provozovateli vozidla, kterým je buď vlastník, nebo jiná osoba se souhlasem vlastníka, zpravidla závisí, kdo vozidlo užívá. To, že zákonná úprava předpokládá možnost provozovatele vozidla ovlivnit osobu jeho řidiče, je patrné i z § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu. Toto ustanovení vylučuje jeho odpovědnost za správní delikt v případech odcizení vozidla, nebo změny vlastníka, jestliže bylo požádáno o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.“* Ústavní soud v neposlední řadě v odst. 79 nálezu zdůraznil, že *„důvod, pro který zákonodárce přistoupil ke stanovení objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla nad rámec již existující úpravy přestupků podle zákona o silničním provozu, spočívá ve snaze odstranit stav, kdy některé z těchto přestupků nebylo možné ve velkém počtu případů postihnout. Bylo sice spolehlivě prokázáno, že se přestupek stal, chyběly však účinné prostředky ke zjištění osoby řidiče, který se ho měl dopustit. Automatizované technické prostředky často nezaznamenaly pachatele, nebo jej nezaznamenaly natolik ostře, aby jej bylo možno ztotožnit s konkrétní osobou. V případě neoprávněného zastavení nebo stání pak bránila identifikaci řidiče jeho nepřítomnost. Jiné možnosti zjištění osoby řidiče byly zpravidla velmi omezené. Přehled o tom, kdo vozidlo užíval, by nicméně vždy měl mít jeho provozovatel.“*
64. V návaznosti na uvedený nálezk Ústavního soudu pak soud konstatuje, že odpovědnost provozovatele vozidla za přestupek dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je odpovědností objektivní, u níž se nezkoumá existence zavinění, přičemž tato odpovědnost výslovně váže provozovatele vozidla. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétního řidiče vozidla.
65. V této souvislosti lze dále odkázat na rozsudek NSS ze dne 28. 11. 2016, č. j. 8 As 156/2016-35, dle něhož nelze po správních orgánech povinně vyžadovat, aby v řízení o správním deliktu (nyní přestupku) zjišťovaly, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Podobně v rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, je uvedeno, že *„bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“.* Z odůvodnění napadeného i prvostupňového rozhodnutí vyplývá, že ačkoliv byl projednáván přestupek provozovatele motorového vozidla, vypořádaly se správní orgány i se všemi námitkami žalobce, které tento uplatňoval z pozice řidiče motorového vozidla, rozporoval zejména to, že nebylo prokázáno, že vozidlo na předmětném místě stálo, resp. že bylo nedostatečně prokázáno, že se nejednalo v daném případě o „zastavení“.

66. Pokud se jedná o skutkový stav, je ze spisového materiálu zřejmé, že k předmětnému skutku byly vedle oznámení o přestupku do spisu zařazeny výpisy z centrálního informačního systému potvrzující neuhrazení parkovacího poplatku a fotografie daného motorového vozidla. Dále byly připojeny snímky dopravní značky č. IP 13c „Parkoviště s parkovacím automatem“ s dodatkovou tabulkou E13 s textem „PO-PÁ 00-06 a 08-24 h NEBO S PLATNÝM PARKOVACÍM OPRAVNĚNÍM OBLAST 6; P6-1153“, které doprovázejí lokalizační údaje ze sítě GPS a plánek místa přestupku. Podle názoru soudu měly správní orgány k dispozici relevantní a plně dostačující podklady týkající se neoprávněného stání.
67. Každý účastník provozu na pozemních komunikacích je ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu povinen řídit se světelnými, případně i doprovodnými akustickými signály, dopravními značkami, dopravními zařízeními a zařízeními pro provozní informace. Význam dopravní značky IP č. 13c je uveden ve vyhlášce č. 294/2015 Sb., dle níž označuje „Parkoviště s parkovacím automatem“, přičemž řidič se musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách). Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku ze dne 16. 3. 2020, č. j. 1 As 412/2019–32: „Dopravní značka IP 13c je informativní provozní značkou, která označuje placené parkoviště; řidič se přitom musí řídit údaji na značce, dodatkové tabulce nebo na parkovacím automatu (hodinách).“ [...] „Co se týče stěžovatelova tvrzení, že porušení povinnosti hradit parkovné lze dovodit pouze ve spojení s prokázáním zpoplatnění parkování podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, soud připomíná závěry rozsudku ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018–17, podle kterého není pravdou, že značka IP 13c, „nenormuje nic“. Soud zde dovodil, že tato značka již sama o sobě stanovuje povinnost zaplatit parkovné (dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu). Námitka, že bylo povinností správních orgánů zkoumat naplnění podmínek podle § 23 zákona o pozemních komunikacích, proto není důvodná, neboť stěžovatelova povinnost hradit parkovné plynula přímo z dopravní značky IP 13c.“ Pokud je řidič povinen řídit se dopravním značením, jak stanovuje zákon o silničním provozu, a místo spáchání přestupku bylo prokazatelně osazeno uvedenou značkou, byl řidič vozidla povinen se touto značkou řídit a měl uhradit parkovné. Z výpisů z centrálního informačního systému je zřejmé, že parkovací poplatek nebyl uhrazen. Žalobci je tedy správně kladeno za vinu, že nezajistil coby provozovatel vozidla, aby řidič předmětného vozidla dodržoval své povinnosti a pravidla provozu na pozemních komunikacích ve smyslu § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, resp. § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. aby se řídil shora označenou značkou při stání na parkovišti s parkovacím automatem. Správní orgán založil do spisu fotografie předmětné značky i místa, kde bylo zaparkováno vozidlo žalobce. Dopravní značení nevykazuje žádné vady, na dopravní značce je vyznačen časový úsek, v jehož rozmezí je uvedené parkoviště zpoplatněno. Z fotodokumentace založené ve spisu rovněž plyne, že předmětná značka byla jasně a plně viditelná, nebylo proto namístě, aby neztotožněný řidič v posuzované věci dopravní značku č. IP 13c nerespektoval.
68. K námitce, že se v daném případě nejednalo o „stání“, ale o „zastavení“, soud odkazuje na rozsudek NSS ze dne 29. 4. 2022, č. j. 8 As 8/2020-40, v němž uvedl následující: „V případě zastavení je nutno trvat na zákonné podmínce neprodleného nastoupení či vystoupení osob anebo naložení či složení nákladu. Krajský soud závěr o stání vozidla opřel o to, že dle podkladů obsažených ve správním spise se u vozidla při jeho kontrole nikdo nepohyboval (tedy nikdo nenastupoval, nevystupoval ani nenakládal či neskládal náklad). Takové posouzení

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

(být poněkud stručné) je plně v souladu s judikaturou. Podle rozsudku NSS ze dne 10. 12. 2018, čj. 6 As 134/2018-29, nelze učinit závěr o zastavení vozidla ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu jen na základě doby, po kterou je vozidlo uvedeno do klidu, nýbrž musí být vždy současně splněny podmínky zjevnosti uvedení vozidla od klidu na nezbytně nutnou dobu k neprodlenému nastoupení, vystoupení osob nebo k neprodlenému naložení či složení nákladu. Tento požadavek zdejší soud dále rozvedl v rozsudku ze dne 31. 8. 2020, čj. 9 As 205/2019-33, tak, že jeho naplnění přichází v úvahu v zásadě ve dvou případech: pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v bezprostřední vzdálenosti nebo pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení (např. nechal lístek s kontaktem na sebe za sklem nebo je u vozidla náklad)'. Ze zjištěného skutkového stavu v dané věci neplyne, že by byla některá z těchto podmínek ve věci naplněna, a ani stěžovatelka to nenamítá. Není rozhodné, jak dlouho vozidlo na místě stálo, proto není přiléhavý ani odkaz stěžovatelky na výše uvedený rozsudek Krajského soudu v Brně čj. 29 A 169/2016-37 (ve vztahu k němuž NSS již v rozsudku ze dne 27. 10. 2020, čj. 8 As 82/2020-54, uvedl, že nesdílí v něm vymezené kritérium stání jako určité minimální doby).“ A dále: „V projednávané věci nezjištěný řidič s vozidlem zastavil na placeném parkovišti, a aniž by uhradil parkovné, resp. umístil doklad o jeho úhradě na stanovené místo za čelní sklo, od vozidla se dočasně vzdálil. Neučinil žádné opatření, z něhož by bylo patrné, že se jedná o neprodlené zastavení, a tato skutečnost neplynula ani z dalších okolností zjištěného skutkového stavu. Nejvyšší správní soud nepovažuje za nutné se na tomto místě zabývat tím, zda lze případnou koupi chleba (anebo obstarání jiných záležitostí) obecně považovat za důvod pro naplnění výše vymezených podmínek zastavení vozidla, neboť takové posouzení je třeba činit vždy individuálně ve vztahu k účelu zastavení a k souvisejícím opatřením učiněným řidičem. K tomu je třeba dodat, že zaměňováním pojmů ‚zastavení‘ a ‚stání‘ nelze obcházet provozní podmínky parkoviště s parkovacím automatem. Z výše již zmíněné fotodokumentace instrukce umístěné na parkovací automat plyne, že řidič je povinen si v automatu vyzvednout lístek ‚po zastavení vozidla‘. Jinak řečeno, není možné, aby se řidič dané povinnosti vyhnul tím, že bude namítat, že si byl pouze rychle obstarat určité záležitosti (např. koupit chleba). I v takovém případě je totiž povinen řídit se dopravním značením a s tím souvisejícími instrukcemi, tedy v tomto případě uhradit parkovné bezprostředně po zastavení vozidla (bez ohledu na účel či délku), pokud na placeném parkovišti využil vymezeného parkovacího místa. K tomu Nejvyšší správní soud na okraj podotýká, že účel zastavení vozidla nebylo třeba ve věci zjišťovat, ostatně to nebylo ani možné, pokud nebyl řidič vozidla zjištěn.“

69. Soud má za to, že situace v nyní projednávané věci je velmi podobná, přičemž správní orgány při posouzení dané otázky postupovaly v souladu s výše uvedenou judikaturou. Z této judikatury plyne, že o zastavení ve smyslu § 2 písm. o) zákona o silničním provozu se může jednat pouze v případě neprodleného nastoupení či vystoupení osob nebo naložení či složení nákladu. Ze správního spisu se podává, že u vozidla se v předmětném časovém okamžiku nikdo nepohyboval, nenastupoval, nevystupoval, nic nenakládal ani nevykládal, v blízkosti vozidla se nevyskytoval žádný náklad, vozidlo ani nebylo nijak viditelně označeno, světla byla vypnuta a absentovala výstražná signalizace. Byť se jednalo o fotografie pořízené ve večerních hodinách, tak dle soudu mají dostatečnou vypovídací hodnotu pro závěr, že takový stav, v němž bylo vozidlo zaznamenáno nelze kvalifikovat jako pouhé „zastavení“. Konkrétní okolnosti specifikované v prvostupňovém rozhodnutí (nedocházelo k naložení nebo složení nákladu, popř. k nastoupení nebo vystoupení osob, vozidlo nemělo rozsvícená světla, všechny dveře

byly zavřené a v blízkosti vozidla se nenacházela žádná osoba ani náklad) definiční znaky zastavení [§ 2 písm. o) zákona o silničním provozu] popírají. Jak je patrné z výše uvedeného, závěr o tom, že došlo k „zastavení“ není možné učinit pouze na základě doby, po kterou je vozidlo uvedeno do klidu, avšak je třeba naplnit též podmínku zjevnosti, že vozidlo bylo uvedeno do klidu na nezbytně nutnou dobu za účelem neprodleného nastoupení či vystoupení osob nebo neprodleného naložení či vyložení nákladu, přičemž tato podmínka může být naplněna zejména i) pokud řidič zůstává ve vozidle nebo v bezprostřední vzdálenosti nebo ii) pokud řidič zajistil, aby bylo z okolností zřejmé, že došlo pouze k zastavení (např. nechal lístek s kontaktem na sebe za sklem nebo je u vozidla náklad). Ani jedna z těchto alternativ, tedy podmínka zjevnosti, však v daném případě nenastala, u vozidla ani ve vozidle se nikdo nenacházel a z žádných okolností nebylo zřejmé, že se má jednat pouze o zastavení. Lze shrnout, že v posuzovaném případě blíže nezjištěný řidič umístil vozidlo na placeném parkovišti bez uhrazení parkovného, od vozidla se vzdálil, aniž by učinil opatření, z něžž by byla patrná neprodlenost zastavení (která nevyplývala ani z jiných skutečností), jednalo se tak nepochybně o „stání“ ve smyslu § 2 písm. n) zákona o silničním provozu, neboť dané konkrétní okolnosti nebylo možné subsumovat pod „zastavení“ dle § 2 písm. o) zákona o silničním provozu.

70. Z výše uvedených důvodů se tedy soud neztotožnil s námitkou žalobce, že v daném případě nebylo dostatečně prokázáno, že vozidlo na předmětném místě stálo. Právě to, že správní orgán I. stupně v daném případě vyloučil, že by se jednalo o „zastavení“, odůvodňuje závěr, že se jednalo o „stání“. K žádné jiné (hypotetické) skutkové verzi žalobce soudu nepředestřel žádné indicie.
71. Dle soudu tak i při posuzování odpovědnosti provozovatele vozidla za přestupek dle § 125f odst. 1 spočívající v tom, že, zjednodušeně řečeno, nezjištěný řidič daného vozidla nesprávně parkoval, resp. zastavil a stál na placeném parkovišti bez uhrazení parkovného, je rozlišování na „zastavení“ a „stání“ jednou z okolností, kterou je třeba prokazovat. Správní orgán I. stupně však tyto otázky objasnil dostatečně, přičemž předmětný přestupek řidiče se nepochybně stal.
72. V neposlední řadě se nelze ztotožnit s argumentem žalobce, že řidič má uhradit parkovné jen v případě, že na daném místě stojí. Z výše odkazované judikatury vyplývá, že předmětná značka č. IP 13c sama o sobě stanovuje povinnost zaplatit parkovné (dle podmínek uvedených na značce, dodatkové tabulce nebo parkovacím automatu) – viz rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2019, č. j. 2 As 310/2018-17. Není-li tedy dána zjevnost „zastavení“, což v daném případě dle podkladů založených ve správním spise nebyla, má řidič vozidla vždy povinnost zaplatit parkovné při parkování (stání) v místě označeném dopravní značkou č. IP 13c (Parkoviště s parkovacím automatem).
73. Je sice pravdou, že „Parkoviště s parkovacím automatem“ (dopravní značka č. IP 13c) není „Vyhrazené parkoviště“ (dopravní značka č. IP 12), to však neznamená, že na takovém parkovišti je možné bez postihu zastavit, jak namítal žalobce. Právě a jen pro „Vyhrazené parkoviště“ (dopravní značka č. IP 12) zakotvuje zákon o silničním provozu v § 27 odst. 1 písm. o) výjimku ze zákazu zastavení a stání na tomto druhu parkoviště, a to *jde-li o zastavení a stání, které nepřekročí dobu tří minut a které neohrozí ani neomezí ostatní účastníky provozu na pozemních komunikacích, popřípadě neomezí řidiče vozidel, pro něž je parkoviště vyhrazeno*. Tato výjimka však pro „Parkoviště s parkovacím automatem“ (dopravní značka č. IP 13c), na kterém v nyní projednávaném případě parkovalo vozidlo,

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

jehož je žalobce provozovatelem, stanovena není, a proto je zde nutno vycházet pouze z definic „stání“ a „zastavení“ dle § 2 písm. n) a o) zákona o silničním provozu a pouze touto optikou na parkování vozidel na tomto druhu parkoviště nahlížet, což správní orgány v posuzované věci učinily.

74. Aplikováno na zóny parkovacího stání v hlavním městě Praze, výjimka dle § 27 odst. 1 písm. o) zákona o silničním provozu se uplatní toliko na tzv. modrých zónách, které jsou označeny dopravní značkou č. IP 12, zatímco v tzv. fialových a oranžových zónách se tato výjimka neuplatní, neboť zde platí dopravní značka č. IP 13c. Právě z důvodu této výjimky automatický technický prostředek v modrých zónách projíždí stejnou oblast dvakrát v krátkých časových intervalech, aby bylo možné prokázat, zda vozidlo při stání v modré zóně dodrželo výše uvedenou povolenou dobu 3 minut pro zastavení a stání v této oblasti. Jelikož se tato výjimka neuplatní v oblastech s dopravní značkou č. IP 13c, není nutné, aby bylo stání vozidla v takovém místě prokázáno dvěma (nebo více) fotografiemi v určitém časovém odstupu; zde je naopak nutné, aby z pořízené fotografie bylo zjevné, že se nejedná o „zastavení“. V daném případě byla tato podmínka dle soudu splněna, a proto lze ve spojení s tím, že nebyl uhrazen poplatek za parkování na předmětném místě, důvodně usuzovat, že předmětný „primární“ přestupek se stal.
75. Námitky týkající se věcné stránky případu tak soud neshledal důvodnými.
76. S ohledem na výše uvedené závěry soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
77. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 30. ledna 2026

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.

Mgr. Kateřina Peroutková v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje S. T.